

Regjeringen har Magten, og jeg kan saa godt forstaa, at den ærede Minister ogsaa idag har villet minde os herom; men paa den anden Side er det dog ogsaa Rigsdagen, der har noget Saand i Hant. med Regjeringen, saa aldeles uden Ansvar med Hensyn til de saa meget omtalte Midler, er Regjeringen dog heller ikke. At det er noget Meget, her er Tale om, fik vi ogsaa at høre ved en meget mærkelig Uttring af den ærede Minister, hvilken Uttring jeg strax nedskrev, da jeg fandt den saa betegnende. Ministeren sagde nemlig: Der er saa meget Stort, der falder i vor Tid, og derfor kan det ikke engang undre Nogen, om man ogsaa kommer til Præstekaldene. Ministeren mener altsaa, at det er noget overordentlig Stort at tale om Præstekald og Præsteembeder. Men ved Siden af saa meget andet Stort, der falder, mente Ministeren, at en Indtægt af 3 Millioner var ikke Saameget. (Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Det er rent galt.) Den ærede Minister talte om, at man ved denne Leilighed saa ensidig saae paa Finantsloven. Ja, dette er ganske rigtigt, det er fuldkommen rigtigt, men ved at se saa ensidigt paa Finantsloven ved dette Spørgsmaal her, og navnlig at gjøre det, fordi man derved tror at opnaa noget i forskjellige Retninger, der maa erkjendes for Godt, og fordi man ikke vil eller kan opgive Fordringen om en Optagelse paa Finantsloven, hvad saa store Midler angaar — tror jeg, at vi staa paa Grundlovens Standpunkt, og at vi i et saadant Spørgsmaal ensidigt stille os paa Grundlovens Standpunkt, haaber jeg, at Regjeringen ikke vil bebreide os. Jeg vedkjender mig at staa ensidigt i dette Spørgsmaal paa Grundlovens Standpunkt; jeg siger: saa store Midler, der ere Statsmidler — som vistnok den ærede Minister ikke tør sige ikke ere Statsmidler — kan det ikke gaa an ifølge Grundlovens Bud at lade være uberørte af Bevillingsmyndigheden. Hvad der gives her, er kun en meget ringe Del deraf. Jeg kan derfor for mit Bedkommende ikke gaa ind paa nogen Afgjørelse af dette Spørgsmaal, hvorved Grundloven ikke sler sin Ret. Hvad Titlen angaar, saa forstaaer den ærede Minister sig jo meget

mere paa Titler end jeg. Jeg mener ogsaa, at naar der er Tale om Lovens Titel, saa er det ikke i den Forstand, som naar der er Tale om en personlig Titel. Man kunde meget godt kalde det Lovens Navn; det vilde jo Alle kunne forstaa, hvad enten de have Titler eller ikke. Men et Navn maa Loven have, og forsaavidt er det vistnok ganske rigtigt, at man beholder det. Men overfor de ærede Medlemmer, der have foreslaaet en anden Titel, vil jeg bede lagt Mærke til, hvad Ministeren sagde; han udtalte, at Titelen vel kunde have nogen Betydning, men, sagde han, Indholdet i Loven er bestemt nok, om ogsaa Titelen forandres. Dette beder jeg lagt Mærke til, at Ministeren sagde, at Indholdet er bestemt nok, om ogsaa Titelen forandres, og det trøstede Ministeren sig med, hvad det saa ellers kunde blive til med Loven. Den ærede Minister har ogsaa fuldkommen Ret ligeoverfor de to ærede Medlemmer, idet han gjorde opmærksom paa, at Forslagene under Nr. 9 og Nr. 11 stride imod hinanden; det er ogsaa efter min Opfattelse ganske rigtigt, at de ikke kunne forenes med hinanden; thi i det ene Forslag mene de ærede Forslagsstillere, at der kan siges, at Midlerne ogsaa kunne anvendes til andre end kirkelige Diemed, men i Titelen anføres det, at de kun kunne anvendes til kirkelige Diemed. — Der er endnu kun en eneste Uttring af den ærede Minister, jeg skal yttre mig om, og det var, at han talte om at stille Spørgsmaalet til hele Folket. Jeg siger: Ja, jeg skal følge den ærede Minister i at stille Spørgsmaalet frem for hele Folket, og jeg holder mig overbevist om, at det store Flertal af Folket vil sige til os: I have Ret i ikke at give Afkald paa Statens Ret til gjennem sin Bevillingsmyndighed at have Tilsyn med disse Midlers Anvendelse.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Maa jeg bede om Ordet.

Formanden: Maa jeg spørge, om det er for en personlig Bemærkning, den ærede Minister har begjæret Ordet? (Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: